

РЕШЕНИЕ

№ 4076

гр. София, 19.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 22.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **2355** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК, вр. чл. 68л, ал. 1 от Закона за защита на потребителите

Производството е образувано на основание изпратена от КЗП постъпила жалба от „БМ Лизинг“ ЕАД, [населено място] против Заповед №148/15.02.2023 г. на Председателя на Комисията за защита на потребителите, с която на дружеството е забранено да използва заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл.68д, ал.1, предл.1 ЗЗП при предоставяне на информация на интернет платформата <https://bmleasing.bg/> относно предлагани „нестандартни финансови схеми и условия, съобразени с изискванията на клиента“. Обосновават се съображения за незаконосъобразност, поради нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, довели до ограничаване процесуалните права на дружеството. Същото не е уведомено на основание чл.26 АПК за началото на административното производство. Твърди се, че и протоколът, въз основа на който е издадена процесната заповед, също не е връчван на дружеството, което ограничава правото му на защита. Освен това в оспорената заповед не е описано мястото, датата и часа на извършване на проверката, нито лицето, което я е извършило. Административният орган не е поискал съдействие от дружеството за изясняване на всички факти и обстоятелства, от значение за случая. Твърди се, че не е спазена разпоредбата на чл.35 АПК. Според оспорващия описаната търговска практика не е нелоялна, тъй като описаната информация в интернет страницата е вярна, като

дружеството предлага нестандартни финансови условия и се съобразява с изискванията на всеки негов клиент, като същата не може да въведе в заблуждение потребителя. Отделно от това е посочено, че целта на процесната заповед не съответства на целта на закона. По тези съображения, подробно обосновани в жалбата и поддържани в съдебно заседание от процесуалния представител юрисконсулт А. Т., се иска отмяна на акта.

Ответникът Председателя на Комисията за защита на потребителите, в представено становище и в съдебно заседание чрез процесуалния си представител юрисконсулт С. Я. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

На 25.01.2023 г. служители на КЗП извършили проверка и анализ на търговските практики, използвани от „БМ Лизинг“ ЕАД на интернет сайта на дружеството <https://bmleasing.bg/>. В хода на проверката е установено, че в секция „Луксозни автомобили“ на потребителите е представена следната информация: „БМ ЛИЗИНГ Ви предлага най-подходящия лизинг за Вашия специален автомобил.“ Констатирано е също, че в същата секция дружеството е предоставило на потребителите информация относно: Нестандартни финансови схеми и условия, съобразени с изискванията на клиента. Също така в секция „Продажби“ при избор на автомобил и при натискане на бутон „Повече информация“ се отваря прозорец, в който е предоставена следната информация: ГАРАНТИРАН ПРОИЗХОД 2.(4) ВЪЗМОЖНОСТ ЗА СОБСТВЕН ЛИЗИНГ (одобрение до 2 часа). За резултатите от проверката е съставен Констативен протокол №К-0001417/25.01.2023 г. В протокола е изразено становище, че са налице достатъчно неоспорими доказателства за наличието на заблуждаваща нелоялна търговска практика по чл.68д, ал.1, предл.1 (когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща), относно това че дружеството е предоставило информация на своята интернет страница за „Нестандартни финансови схеми и условия, съобразени с изискванията на клиента“. По преписката липсват данни дружеството да е уведомено за констатациите в този протокол.

С Решение по т.12.2, взето по Протокол №4/26.01.2023 г. КЗП е решила, че търговецът прилага заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл.68д, ал.1, предл.1 ЗЗП, която се изразява в това, че дружеството е предоставило информация на своята интернет страница за „Нестандартни финансови схеми и условия, съобразени с изискванията на клиента“. Въз основа на решението е издадена оспорената в настоящото производство Заповед №148/15.02.2023 г. на Председателя на Комисията за защита на потребителите, с която на дружеството е забранено да използва заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл.68д, ал.1, предл.1 ЗЗП при предоставяне на информация на интернет платформата <https://bmleasing.bg/> относно предлагани „нестандартни финансови схеми и условия, съобразени с изискванията на клиента“.

В мотивите на акта е прието, че договорите, които финансовата институция сключва, са типови договори, като по-голяма част от отношенията се уреждат с Общи условия, приети от дружеството. Прието е, че този факт напълно изключва

възможността клиентът да влияе на клаузите на договора, както и да му бъдат изготвени индивидуални условия. Освен това за всеки предлаган от дружеството продукт има поставени изисквания за внасяне на първоначална вноска, както и минимална и максимална цена на финансиране. Посочено е, че дружеството изисква дори сключване на договор за застраховка, както и одобрение на застрахователното дружество. Предвид това е сметено, че не може да се приеме, че условията, които предлага дружеството, са съобразени с изискванията на клиента. В разрез с посоченото на интернет сайта е установено, че финансовите схеми не са нестандартни, а напротив – равни месечни анюотентни вноски. Прието е, че така формулирано, изречението може да въведе потребителя в заблуждение и залагайки на индивидуалното договаряне на клаузите в договора и нестандартна схема на плащане, потребителят да сключи договор за лизинг точно с тази финансова институция.

За издадената заповед дружеството е уведомено на 20.02.2023 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт, на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Жалбата е депозирана в законоустановения в чл.149, ал.1 АПК срок, доколкото заповедта е получена от дружеството на 20.02.2023 г., а жалбата е подадена на 06.03.2023 г. Спазени са изискванията на закона и жалбоподателят е надлежна страна, поради което е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че същата е и **ОСНОВАТЕЛНА**.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия, съгласно чл.68л, ал.13 ЗЗП, който предвижда, че когато КЗП установи, че търговската практика е нелоялна, председателят на Комисията издава заповед, с която забранява прилагането на търговската практика.

Заповедта е издадена в предписаната форма, доколкото в специалния закон липсват различни от установените в чл.59, ал.2 АПК изисквания. Посочени са фактическите основания за издаването ѝ, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол.

Съдът констатира обаче допуснати съществени процесуални нарушения в хода на проведеното административно производство. От доказателствата по делото безспорно се установи, че дружеството не е уведомено за началото на административното производство в нарушение на чл.26 АПК, както и за констатациите от извършената проверка, обективирани в Констативен протокол №К-0001417/25.01.2023 г. Тази разпоредба е обща и касае всички административни производства, доколкото със специален закон не е изключено нейното приложение. Регламентираното с нея правило е гаранция за правата на засегнатите от административния акт лица и дава възможност на заинтересованата страна да бъде информирана за образуваното производство и с оглед на това да прояви съответната активност в защита на правата си, като представи становища и доказателства в негова подкрепа. Няма данни да е изготвено и връчено уведомление за започване на производството по издаване на оспорената заповед, т.е. в производството по издаване на същата е нарушена

разпоредбата на [чл.26, ал.1 АПК](#), тъй като жалбоподателят не е уведомен за започване на административното производство. Следователно на дружеството не е предоставяна възможност да изрази становище по обективизираните в този протокол фактически констатации. По този начин се стига до извода, че при издаването на оспорената заповед не са събрани и обсъдени всички относими към спора доказателства, доколкото дружеството е лишено от възможност да представи такива. А административния орган е извел доводите си само въз основа на наличните на интернет страницата типови договори и приетите Общи условия, без да провери дали отразеното във установената фраза отговаря или не на истината, т.е. без да изследва действително сключените договори с клиенти. Предвид това съдът счита, че е нарушена разпоредбата на чл.35 АПК, според която ИАА се издава след изясняване на всички факти и обстоятелства от значение за случая и след обсъждане на възраженията, ако такива са дадени. Тези нарушения съдът приема, че са от категорията на съществените, тъй като са ограничили правото на защита на дружеството, следователно са основание за отмяна на издадения акт. Непредоставянето на възможност за участие на страната е довело до едностранно проведено административно производство, в което заинтересованата страна не е имала никаква възможност за участие и упражняване на правото си на защита. При така проведеното производство, като краен резултат е възпрепятствано прилагането на основни правила на административния процес - чл. 26, ал. 1, чл. 34, чл. 35 и чл. 36 АПК, гарантиращи от своя страна спазването на основните му принципи, а именно за законност, истинност, равенство и откритост. Проведеното от административния орган производство е и пример и за нарушаване на правото на добра администрация, съгласно чл. 41 от Хартата на основаните права на Европейския съюз (Хартата). Съгласно чл. 41, т. 2, б. "а" от Хартата, правото на добра администрация включва по-специално правото на всяко лице да бъде изслушано, преди срещу него да бъде предприета индивидуална мярка, която би имала неблагоприятни последици за него. Няма спор, че със или без участието на страната, органът е в правомощието си да издаде съответния като резултат акт, но същият, освен в изрично установените случаи, има безусловното задължение да обезпечи участието на страната в административното производство и да обсъди, мотивира акта си съобразно становището на страната. Предприетите от нея действия биха могли да доведат до събиране или представяне на доказателства или навеждане на основания за постановяване на различен по съдържание акт. Дали такава хипотеза би възникнала е възможно да се прецени еднозначно единствено при спазване на правото на участие на засегнатия от производството субект, а не само въз основа на твърденията на административния орган. Въвеждането чрез чл. 146, т. 3 АПК на същественото нарушение на административнопроизводствените правила като основание за оспорване на административните актове и включването му в обхвата на съдебната служебна проверка за законосъобразност на акта на основание чл. 168 АПК не е случайно. Напротив, неговото въвеждане има ясна цел, свързана с въвеждането на допълнителни изисквания към правоприлагащите органи, надскачащи формалното изпълнение на материалния закон, за да се избегне именно едностранното, изненадващо и произволно упражняване на власт спрямо задължените субекти. Предвид това съдът приема, че по отношение на процесния акт са налице предпоставките за неговата отмяна по чл.146, т.3 АПК.

С оглед наведените в жалбата доводи, спорно по делото е и правилното прилагане на

материалния закон спрямо установените факти и обстоятелствата, и по-конкретно дали същите следва да се квалифицират като нелоялна търговска практика.

Уредбата на нелоялните търговски практики се съдържа в глава IV, раздел IV от ЗЗП, който възпроизвежда уредбата в Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11.05.2005г. относно нелоялните търговски практики към потребители на вътрешния пазар, наричана Директива за нелоялни търговски практики.

Оспорената заповед е издадена за нелоялна търговска практика по смисъла на чл.68г, ал.4, вр. чл.68д, ал.1, предл.1 от ЗЗП. Съгласно чл.68г, ал.4 ЗЗП Нелоялни са и заблуждаващите и агресивните търговски практики по чл. 68д - 68к.

Съгласно §13, т.23 от ДР на ЗЗП, „търговска практика“ е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите. С оглед защита на потребителите от нелоялни търговски практики и от техните вредни последици, разпоредбата на чл. 68в ЗЗП забранява императивно използването на такива. Според разпоредбата на чл.68д, ал.1, предл.1 ЗЗП търговска практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща.

Настоящият съдебен състав счита, че обстоятелствата по делото не дават основание горепосоченото изречение да бъде определено като заблуждаваща търговска практика по смисъла на 68г ЗЗП. Според определението на закона, търговска практика от страна на търговец към потребител е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когато засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители. Съгласно чл.68г, ал.4 ЗЗП нелоялни са и заблуждаващите и агресивните търговски практики по чл. 68д - 68к. В случая административният орган е приел, че жалбоподателят в дейността си използва заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл.68д, ал.1, предложение първо от ЗЗП, според което търговска практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща. За да стигне до този извод административният орган в мотивите на оспорената заповед се е позовал само на установеното от него, че договорите, които финансовата институция сключва, са типови договори, като по-голяма част от отношенията се уреждат с Общи условия, приети от дружеството. Прието е, че този факт напълно изключва възможността клиентът да влияе на клаузите на договора, както и да му бъдат изготвени индивидуални условия. Така мотивирани, изводите му са необосновани, доколкото не са изследвани конкретни сключени с отделни потребители договори. Наличието на типови договори и Общи условия според настоящият съдебен състав не изключва възможността конкретен договор за лизинг да е съобразен с изискванията на клиента. Освен това и доколкото в случая се касае за договори за лизинг на автомобил, който е на значителна стойност, не може да се приеме, че средният потребител би се ориентирал към това дружество само на база посоченото в интернет сайта му, без внимателно предварително изследване. Наред с това, правото на преценка принадлежи на потребителя и поради това, когато административният орган я замества със своята собствена, дължи да установи, че тя съответства на тази, която би направил средният потребител, когато засяга или към когото е насочена. Подобно

установяване в случая липсва, както относно мотивите за издаване на процесната заповед, така и относно обсъжданата от КЗП практика за обявения срок за одобрение и работното време на търговеца.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед на Председателя на Комисия за защита на потребителите е незаконосъобразен административен акт и като такъв, следва да бъде отменена.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК, следва да бъде уважено искането на жалбоподателя за възстановяване на разноските и юрисконсултско възнаграждение. Последното съдът определя на 100 (сто) лева, съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ. Установява се от представеното преводно нареждане, че дружеството е заплатило държавна такса в размер на 50 лв.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед №148/15.02.2023 г. на Председателя на Комисията за защита на потребителите.

ОСЪЖДА Комисията за защита на потребителите да заплати на „БМ Лизинг“ ЕАД, [населено място] деловодни разноски по делото в размер на 150,00 (сто и петдесет) лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: